

ΤΟΥ ΠΑΝΥΠΕΡΤΑΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΚΥΡΙΟΥ ΜΙΚΑΗΛ ΤΟΥ ΨΕΛΛΟΥ

ΣΤΙΧΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

ΥΠΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΚΥΡΙΟΝ ΜΙΚΑΗΛ ΤΟΝ ΔΟΥΚΑΝ

ΠΕΡΙ ΔΟΓΜΑΤΟΣ.

SUMMI PHILOSOPHI

DOMINI MICHAELIS PSELLI

VERSUS POLITICI

AD DOMINUM IMPERATOREM MICHAELEM DUCAM

DE DOGMATE

(MEERMAN, *Thesaurus Juris* tom. I. Hagæ comitum 1751 fol. — Interpretationem nostram addidimus)

Accipe et fundamentum nostrorum dogmatum
Concisum, et synopticum, et circumscriptum.
Deum cognosce, domine, corporum incorporeorum
Contemporalem, infinitum universorum creatorem
Incorporeum indefinitum, natura invisibilem,
Liberum, substantia incomprehensibilem, operibus
[cognoscibilem.

Unum et tria simul, unum secundum substantiam
Tria secundum substrata, vel si libet, secundum
[personas.

Unus namque in tribus existit Deus personis:
Pater, Filius et Spiritus sanctus consubstantialis.
Unus Pater et sine principio Pater, gubernator.
Unus Filius et non sine principio secundum car-
[nem suam.

Principium ejus Pater: jam vero si ad tempora
Velis principium referre ipse quoque principio ca-
[ret.

Spiritus, sanctus nimirum Spiritus et Deus substan-
[tialiter.

Ex Patre processum habet supra naturam
Non autem ex Filio licet modus sit ignotus.
Quodvis quidem substantia (est), tria autem unus
[Deus.

Unus Filius incarnatus est in fine saeculorum,
Et naturam accepit nostram ex Virgine,
Essentialiter, non simulate, natura, non specie
Ex sanguinibus venerandis sanctissimæ Virginis,

Alia autem est substantia, et alia essentia.
Essentia quidem communis substantiæ species,

Α Δέχου καὶ κόν θεμέλιον τῶν καθ' ἡμᾶς δογμάτων,
Σύντομον, καὶ συναπτικόν, καὶ περιγεγραμμένον,
Θεὸν γίνωσκε, δέσποτα, σωμάτων ἀσωμάτων,
Σύγχρονον, ἀτελεύτητον, τῶν ὅλων ὑποστάτην,
Ἀσώματον, ἀόριστον, ἀσχημάτιστον φύσει,
Ἄθετον μὲν, οὐσίαν ἀληπτον, ληπτὸν ταῖς ἐνεργείαις,

Ἐνα καὶ τρία κατ' αὐτὸν, ἓνα μὲν τῇ οὐσίᾳ,
Τρία ταῖς ὑποστάσεσιν, εἰ βούλει, καὶ προσιώποις.

Μόνος ἄλλο τρισυπόστατος ὁ θεὸς χρηματίζει·
Πατὴρ, Υἱὸς, καὶ ἅγιον ὁμοούσιον Πνεῦμα.
Μόνος Πατὴρ καὶ ἀναρχὸς ὁ Πατὴρ στεφηφόρος,
Μόνος Υἱὸς καὶ οὐκ ἀναρχὸς, τῇ σαρκὶ αὐτοῦ πέλει,

Β Ἀρχὴ δὲ τούτου ὁ Πατὴρ, εἰ δὲ τὴν ἀπὸ χρόνων
Ἀρχὴν λαμβάνειν βούλοιο, καὶ ἀναρχὸς τυγχάνει.

Πνεῦμα, τὸ Πνεῦμα ἅγιον καὶ θεὸς κατ' οὐσίαν,

Ἐκ τοῦ Πατρὸς τὴν πρόθεον ἐσχηκῶς ὑπὲρ φύσιν
Ἐκπορευτὴν οὐχ υἱικὴν, καὶ ἄγνωστος ὁ τρόπος,
Υπόστασις μὲν ἕκαστον, εἷς δὲ θεὸς τὰ τρία.

Μόνος δὲ Υἱὸς σεσάρκωται ἐν τέλει τῶν αἰώνων,
Καὶ φύσιν ἀνελάβετο τὴν ἡμῶν ἐκ Παρθένου,
Οὐσιωδῶς, ὁμοσχητικῶς, φύσει, οὐ φαντασίᾳ
Ἐκ τῶν αἱμάτων τῶν σεπτῶν τῆς παναγοῦς Παρ-
[θένου.

Ἄλλη δ' ἐστὶν ὑπόστασις, καὶ ἕτερον οὐσία.
Ἡ μὲν οὐσία τὸ κοινὸν ὑποστάσεως εἶδος,

Ἡ δὲ ὑπόστασις ἐστὶν ἐν πρόσωπον καὶ μόνον.
 Τὸ μὲν γὰρ τῆς θεότητος, τῆς ἀνθρωπότητός τε,
 Δηλωτικὸν τῆς φύσεως καὶ οὐσίαν τογχνάνει
 Ὁ δὲ Πατήρ, καὶ Υἱὸς, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα,
 Καὶ πρόσωπα πεφύκασι, καὶ μὴν καὶ ὑποστάσεις.
 Ὁ σαρκωθείς τοίνυν Υἱὸς ἀτρέπτως, ἀσυγχύτως.
 Οὐ σχετικῶς, ὡς εἴπομεν, οὔτε μὴν κατὰ φύσιν,

Ὡς ὁ δεινὸς Νεστοριὸς δυσσεβῶς παρελήρει,
 Ἠνώθη καθ' ὑπόστασιν τῷ προληφθείσῃ φύσει,
 Μία μείνας ὑπόστασις, τῇ θεῇ καὶ τελείᾳ,
 Ἐν δύο δὲ ταῖς φύσεσιν οὐσιωδῶς τογχνάνων.
 Οὕτω δὲ καὶ πρεσβεύομεν, οὕτως ὁμολογοῦμεν
 Ἐξ δύο φύσεσιν ἀληθῶς, θεῖαν καὶ ἀνθρωπίνην,
 Ἀλλήλως καθ' ὑπόστασιν ἀτρέπτως ἐνωθείσας,

Ἐκάστην ἀαλλοίωτον μένειν ἐν τῇ ἐνώσει,
 Ἐκ δὲ τῶν δύο φύσεων μίαν ἀποτελεῖσθαι,
 Σύνθετον τὴν ὑπόστασιν· οὕτω πίστεως ὄρος.
 Ὁμολογοῦμεν τοιγαροῦν τοῦ Πατρὸς Υἱὸν ἕνα,
 Κατὰ τὴν ἐνανθρώπησιν τὴν ἄρρητον τοῦ Λόγου,
 Καὶ τὸν αὐτὸν Υἱὸν σαφῶς ἀνθρώπον πεφυκέναι,
 Ἐνα Χριστὸν καὶ Κύριον μονογενῆ καὶ Λόγον,

Ὅλον θεὸν καὶ ἀνθρώπον τῇ μίᾳ ὑποστάσει.
 Ἦνωται γοῦν αἱ τοῦ Χριστοῦ φύσεις, ἀλλ' ἀσυγ-
 χύτως,

Ἦνωται καθ' ὑπόστασιν, διήρηται δὲ πάλιν
 Τῷ τρόπῳ τῆς διαφορᾶς, ἄλλη θεοῦ γὰρ φύσις,
 Καὶ ἄλλη ἀνθρωπότητος, εἰς δὲ ἐν ἀμφῶν Λόγος,

Εἷς τοίνυν ἐστὶν ὁ Χριστὸς, ὁ δὲ αὐτὸς καὶ δύο,
 Εἷς μὲν γὰρ τὴν ὑπόστασιν, ἀλλὰ διπλοῦς τὴν φύσιν.

Ὡς πρεσβεύομεν καλῶς τοῦ Χριστοῦ δύο φύσεις,
 Οὕτω καὶ δύο λέγομεν φυσικὰς ἐνεργείας,
 Καὶ δύο τὰ θελήματα φυσικῶς ἐνεργούντα.
 Οὐσία μὲν οὖν καὶ μορφή καὶ φύσις ἐν τῇ Λόγῳ,
 Ἄτομον δὲ καὶ πρόσωπον ἐν σὺν τῇ ὑποστάσει.
 Τὴν σάρκα δὲ τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπόστασιν μὴ λέγε,
 Λέγε γὰρ ἐνυπόστατον, ἀκριβῆς γὰρ τὸ δόγμα.

Τὸ δὲ γε ἐνυπόστατον πολυσήμαντον, ἀναξ,
 Ἔστι γὰρ ἐνυπόστατον τὸ ἀληθὲς ὑπάρχον,
 Καὶ αὐθις ἐνυπόστατον τὸ κοινὸν τῆς οὐσίας,
 Ἦγουν τὸ εἶδος δέσποτα, τὸ ἐπὶ τοῖς ἀτόμοις
 Πραγματικῶς ὑφειστηκὸς οὐ ψιλῇ ἐπινοίᾳ.
 Ἔστι δὲ ἐνυπόστατον καὶ πλέον φροντιστέον,
 Ὅπερ ἐστὶ συγκαίμενον μετ' ἄλλου διαφοροῦ,
 Κατὰ οὐσίαν, δέσποτα, εἰς οὐστάσιν προσώπου
 Ἐνὸς καὶ ὑποστάσεως μιᾶς γένεσιν, ἀναξ·
 Τὸ μὲν γὰρ ἐνυπόστατον τοιοῦτον ἔσχεν ὄρον.
 Ὑπόστασις δὲ πέφυκε κυριολογουμένη,
 Πράγμα ἰδιοῦστατον, ἐν μᾶλλον πρόσωπόν τε.

Ἐνούσιον δὲ πέφυκε τὸ κοινὸν τῆς οὐσίας,
 Ἐξὶς ποιότητος ἐμμονος καὶ δυσμετάδλητός πως·
 Ἐξῆς ἄλλως ἀριθμὸς ἐκάστον κατὰ φύσιν

A Substantia autem est una ac sola persona.
 Divinitas enim atque humanitas
 Naturam et essentiam indicat.
 Pater Filius et Spiritus sanctus
 Et personæ sunt, et substantiæ.
 Filius igitur incorporatus immutabiliter, inconfuse.
 Non simulate, uti diximus, neque secundum natu-
 [ram,

Velut miser Nestorius impie blateravit,
 Unitus est substantialiter cum accepta carne,
 Una manens substantia divina et perfecta,
 In duabus autem naturis essentialiter existens.
 Ita profecto sancimus, ita confitemur
 Naturam utramque vere divinam ac humanam
 Sibi invicem substantialiter et immutabiliter uni-
 [tam

B Unamquamque in unione manere non mutatam;
 Ex utraque autem natura unam consummari
 Compositam substantiam: ita fidei terminus.
 Confitemur igitur Patris Filium unum,
 Secundum infandam Verbi incarnationem,
 Eundemque Filium aperte hominem esse factum,
 Unum Christum et Dominum unigenitum et Ver-
 [bum,

Totum Deum et hominem in una substantia.
 Unitæ igitur sunt Christi naturæ, sed inconfuse,

Unitæ secundum substantiam, divisæ autem rursus
 Ratione differentiæ: alia enim Dei natura,
 Et alia humanitatis, unum autem in utraque Ver-
 [bum,
C Itaque unus est Christus, sed idem etiam duo:
 Unus enim secundum substantiam, duplex secun-
 [dum naturam.

Sicut bene sancimus duas Christi naturas,
 Itæ duas quoque dicimus operationes naturales
 Et duas voluntates naturaliter operantes.
 Essentia igitur et forma et natura in Verbo,
 Una autem indivisibilis persona cum substantia
 Carnem uoli Dei substantiam appellare,
 Sed substantiale dicas: expresse enim sic habet
 [dogma.

Substantiale varias habet significationes, domine,
 Est enim substantiale quod revera subsistit,
 Et iterum substantiale est commune essentiæ,
D Vel species, o imperator, in individuis
 Actualiter subsistens, non sola cogitatione.
 Est autem substantiale porro intelligendum
 Quod est unitum cum alia diverso
 Secundum essentiam, domine, in unionem personæ
 Unius et originem unius substantiæ.
 Tali ratione enim substantiale definiri debet.
 Substantia autem quæ proprie dicitur
 Est res per se subsistens, vel potius una per-
 [sona.

Jam vero substantiale est commune essentiæ;
 Habitus est qualitas immanens et vix separabilis,
 Aliter habitus est cujusvis secundum naturam.

Universa actualitas in anima et corpore,
Ita ut habitus si actualitas communis.
Præterea audi : Verbum incarnatum
Nostram, cum homo fieret, accipiens carnem,
Factum est exsecratio, quantumvis esset benedictio,
Et mortuum est hominis instar, licet immortale
[natura,

In cruce mortem sua sponte subiens.
Resurrexit autem tertia die, soluto inferno,
Et tum in cœlos evehctus in gloria,
Atque iterum veniet cum Patre et Spiritu sancto
Judicare cunctos et juste et humane.
Hæc summa eorum quæ theologi docent
Et dicunt, domine, de incarnatione.
Longa quidem ac difficilis doctrina est dogmatum,
Ego vero collectis in tuam utilitatem planioribus,
Et plenissime et concise tibi exposui.
Oportet enim imperatorem alia quidem nosse,
Ante omnia autem veritatem dogmatum nostrorum,
In quibus principum ac fundamentum imperii ni-
[titur.

Accipe etiam numerum sanctarum synodorum.
Quæ contra impios collectæ sunt, o domine,
Septemque omnino numerantur. Nicææ
Divo Constantino regnante
Et archiepiscopi fasces tenente Constantinopoli
Metrophane summe reverendo et anima et scientia.
Ea insani repressit linguam Arii
Qui Trinitatis consubstantialitatem impugnavit
Et creaturam Demiurgum impie ac misere dixit,
Patrique inferiorem, licet natura eodem honore
[dignum,

Secunda autem habita est sanctarum synodorum,
Uti omnes tradunt, Constantinopoli
Cui feliciter tunc præerat Theodosius Magnus
Et Neclarus patriarchatus munere fungebatur.
Hæc Macedonium radicibus evulsit
Qui Spiritum sanctum sejungebat frustra
Ab alta Divinitate et creaturam blasphemæ nomi-
[nabat.

Jam vero tertia synodus Ephesi convenit,
Cum Theodosius junior bene imperium gubernaret,
Contra insensatum ac miserum Nestorium
Qui Dei incarnationem non omnino accipiebat.
Sed purum hominem Christum male dicebat,

Et Christi Matrem, non Dei Matrem appellabat
Viginem Mariam, quæ est Domina Deipara.
Quarta synodus autem Chalcedone existit,
Marciano imperatore sceptræ Romæ tenente,
Numerus sanctorum venerandorumque Patrum
Triginta fuit super ducentis,
Adversus impium Eutychem et Dioscorum,
Qui impie corpus Domini non nisi speciem fuisse
[contendebant.

Quinta autem habita est Constantinopoli :
Quinque super sexaginta et centum Patres
In ea convenerunt, et Chalcedonensem
Synodum tanquam pientissimam agnoverunt.

A Ὀλόκληρος ἐνεργεῖα ἐν ψυχῇ σώματί τε,
Ἐξίς δὲ ἡ ἐνέργεια τοῦ κοινοῦ πέφυκέ πως.
Ἦρὸς τοῦτοις πᾶσι γίνωσκε ὁ σαρκωθεὶς γὰρ Λόγος,
Τὴν ἡμετέραν προσλαβὼν ἐν τῷ σαρκουῖσθαι σάρκα,
Ἐκτάρα ἐχρημάτισε, τυγχάνων εὐλογία,
Καὶ τέθνηκεν ὡς ἄνθρωπος, ἀθάνατος ὢν φύσει,

Ἐπὶ σταυροῦ τὴν νέκρωσιν ὑποστάς ἐκουσίως.
Ἄνστη δὲ τριήμερος τὸν ἄδην καταλύσας,
Ἔτα καὶ ἀνελέλυθεν εἰς οὐρανοὺς ἐν δόξῃ,
Καὶ αὖθις ἤξει σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι ἁγίῳ
Κρίναι δικαίως ἅπαντας ὁμοῦ καὶ φιλανθρώπως.
Τοῦτο συγκεφαλαίωσις τῶν θεολογουμένων
καὶ λεγομένων, δέσποτα, εἰς τὴν οἰκονομίαν,
Πολὺς γὰρ καὶ δυσνόητος ὁ λόγος τῶν δογμάτων.
Ἄλλ' ἐγὼ τὰ σαφέστερα συλλέξας σοι προσφέρω,
Καὶ πληρεστᾶτως εἴρηκα ὁμοῦ τε καὶ συντόμως.
Δεῖ γὰρ τὸν βασιλεύοντα καὶ τ' ἄλλα μὲν εἰδέναι,
Τὸ δ' ἀληθὲς ὡς μάλιστα τῶν καθ' ἡμᾶς δογμάτων.
Ἀρχὴ γὰρ τοῦτο καὶ κρητὶς ὑπάρχει βασιλείας.

Γίνωσκε καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἱερῶν συνόδων,
Ὅπόσαι κατὰ δυσσεβῶν ἐκρυτήθησαν, ἀναξ,
Ἐπτὰ πᾶσαι πεφύκασι ἡ ἐν Νικαίᾳ
Τοῦ θεοῦ βασιλεύοντος, δέσποτα, Κωνσταντίνου,
Καὶ ἀρχιερατεύοντος ἐν Κωνσταντινουπόλει
τοῦ πανσεδάστου καὶ ψυχῇ καὶ λόγῳ Μητροφάνου.
Αὕτη τὴν γλώτταν ἔτεμε τοῦ μανέντος Ἀρείου,
Τὴν ὁμοουσιότητα τέμνοντος τῆς Τριάδος,
Καὶ κτίσμα τὸν Δημιουργὸν δυσσεβοῦντος ἀθλίως,
Ἐλάττονά τε τοῦ Πατρὸς, τὸν ἰσότημον φύσει,

C Ἡ δὲ δευτέρα γέγονε τῶν ἱερῶν συνόδων,
Ὡς ἱστοροῦσιν ἅπαντες, ἐν Κωνσταντινουπόλει,
Ἦς ὁ μὲν Θεοδοσίος ἤρχε καλῶς ὁ μέγας,
Νεκτᾶριος δ' ἀρχιερεὺς ἐτόγγχανε τῇ τότε.
Αὕτη τὸν Μακεδόνιον ἀνέσκαψε ριζόθεν,
Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον ἀλλοτριοῦντα μάτην
τῆς ὑψηλῆς θεότητος, καὶ κτίσμα βλασφημοῦντα.

Ἡ δὲ γὰρ τρίτη σύνοδος γέγονεν ἐν Ἐφέσῳ,
Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ δεσπότητος ἀξίως,
Κατὰ τοῦ ματαιόφρονος καὶ δεινοῦ Νεστορίου,
Τὴν τοῦ Θεοῦ μὴ σάρκωσιν οὐδ' ὅλως δεχομένου,
Ἄλλὰ ψιλὸν μὲν ἄνθρωπον τὸν Χριστὸν βλασφη-
[μοῦντος,

D Καὶ Χριστοτόκον λέγοντος, ἀλλ' οὐχὶ Θεοτόκον,
Τὴν Θεοτόκον Δέσποιναν καὶ Μαρίαν Παρθένον.
Ἡ δὲ τετάρτη σύνοδος ἔστη ἐν Χαλκηδόνι,
Ῥώμης τὰ σκήπτρα φέροντος Μαρκιάνου δεσπότη.
Ὁ δ' ἀριθμὸς τῶν ἱερῶν καὶ σεβαστῶν Πατέρων
Τριάκοντα συνέστησαν πρὸς τοῖς διακρίσις,
Κατ' Εὐτυχοῦς τοῦ δυσσεβοῦς, καὶ κατὰ Διοσκόρου
τὸ σῶμα τὸ Δεσποτικὸν δυσσεβῶς φαντασάντων.

Ἡ δὲ γὰρ πέμπτη γέγονεν ἐν Κωνσταντινουπόλει.
Ἦέντε δὲ πρὸς ἐξήκοντα καὶ ἑκατὸν Πατέρες
Ἐν ταύτῃ συνηθροίσθησαν, καὶ τὴν ἐν Χαλκηδόνι
Σύνοδον ἐκρυτήθησαν ὡς πανευσεβεστάτην.

Ἀπῆλασάν τε εὐσεβῶς τῶν θεῶν περιβόλων
 Εὐάγριον καὶ Δίδυμον μετὰ τοῦ Ὀριγένους,
 Ἄνδρας προτελευτήσαντας, ἀλλὰ συγγραψαμένους
 Νόθα καὶ ξένα δόγματα τῆς θείας Ἐκκλησίας.
 Σωμάτων μὲν ἀνάστασιν νῦν μὲν ἀνήλον ἔλωσ,

Νῦν δὲ παρεδογματίσαν ἔγερσιν ἀλλοτρίων,
 Ἄδὰμ τε καὶ παράδεισον ἐξεῖπον ἀσωμάτως.
 Καὶ τέλος συνεπέραν τὴν κόλασιν ἐν χρόνῳ,
 Καὶ τῶν δαιμόνων ἔγραψαν, φεῦ! ἀποκαταστάσεις.

Ἀνήλον τὸν Θεόδωρον τὸν τῆς Μοψουεστίας,
 Μυσταγωγὸν τυγχάνοντα τοῦ δεσποῦ Νεστορίου,
 Καὶ τὴν πρὸς Μάριν πρῶτην ἐπιστολὴν τοῦ Ἰῶα,
 Ὅσα τε συνεγράψατο κατὰ Κυρίλλου πάλαι
 Ὁ Κύρου Θεοδώρητος ἴσος ἐν ὑποκρίσει.
 Ἡ δ' ἕκτη πάλιν σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει
 Συνέστη καὶ διεῖρήξε δόγματα Θεομάχων,
 Ἐν οἷς προστάται λόγοι καὶ πολλοὶ καὶ ποικίλοι,
 Ὁ τῆς Φαράς Θεόδωρος, Ὁνώριος ὁ Ῥώμης,
 Κύρος Ἀλεξανδρείας τε, Σέργιος τε καὶ Πύρρος.
 Καὶ Παῦλος ὁ Σαμοσατεύς, πρὸς τούτοις δὲ καὶ

[Πέτρος,

Μακάριος ὁ ἄθλιος καὶ Στέφανος πρὸς τούτῳ,
 Οὐ δύο φύσεις λέγοντες τοῦ σαρκωθέντος Λόγου,
 Μίαν δὲ τινὰ σύνθεσιν, ἐνέργειαν δὲ μίαν,

Σὺν τούτοις Πολυχρόνιον ἀπέκτειναν τελείως,
 Καὶ δύο ἐδογματίσαν τοῦ σαρκωθέντος Λόγου
 Τὰς φύσεις ὡς πανευσεβεῖς, ὡς δὲ καὶ τὰς θελήσεις.
 Ἡ δὲ ἑβδόμη γέγονεν ἐσχάτως ἐν Νικαίᾳ,
 Πεντήκοντα συνήλθον γὰρ πρὸς τοῖς τριακοσίοις (1),
 Λογὰς ἐν ταύτῃ εὐσεβῶν Θεοφόρων Πατέρων,
 Εἰρήνης τῆς δεσπότιδος τότε βασιλευούσης,
 Σὺν Κωνσταντίνῳ τῷ υἱῷ καὶ νέῳ στεφηφόρῳ.
 Καὶ τὰς εἰκόνας τὰς σεπτὰς ἐθέσπισαν τιμᾶσθαι,
 Καλῶς δ' ἀναθεμάτισαν τοὺς δυσσεβοῦντας τότε

Βασίλειον ἐπίσκοπον τὸν ὄντα Πισιδίας,
 Ἐφέσου Θεοδόσιον Σισίννιον τὸν Πέργης, [μῶντας.
 Ἄλλους τε πλείστους τὰς σεπτὰς εἰκόνας μὴ τι-

A Rejecerunt pio animo a divinis liminibus
 Evagrium atque Didymum cum Origene
 Qui, licet jam mortui, tamen conscripserant
 Spuria et a Dei Ecclesia aliena dogmata.
 Nunc quidem corporum resurrectionem prorsus
 [negabant,
 Nunc vero resuscitationem aliorum fabulabantur.
 Adam porro et paradisum incorpore accipiebant,
 Et penas temporis limitibus definiebant,
 Dæmonum quoque, heu! restitutionem in inte-

[grum docebant.

Sustulerunt Theodorum Mopsuestenum
 Qui miseri Nestorii fuerat præceptor,
 Et primam Ithæ ad Marim epistolam,
 Et quæcunque contra Cyrillum conscripserat olim
 B Cyri Theodoretus, hypocrisi haud inferior.
 Sexta Synodus iterum Constantinopoli
 Convenit et abolevit dogmata Theomachorum
 Quorum duces docti et multi et varii,
 Pharae Theodorus, Honorius Romæ,
 Cyrus Alexandria, Sergius et Pyrrhus,
 Necnon Paulus Samosatensis, præterea Petrus,

Miser Macarius atque Petrus,
 Non duas Verbi incarnati naturas dicebant,
 Sed unam quamdam compositionem unamque
 [actionem.

Cum his omnino represserunt Polychronium,
 Atque duas sanxerunt incarnati Verbi
 Naturas, utpote pii, sicut et duas voluntates.
 Septima denique habita est Nicææ.
 C Quinquaginta ibi convenere super trecentis,
 Manus electa piorum ac religiosorum Patrum,
 Quo tempore Irene imperatrix gubernabat
 Cum Constantino filio recens coronato.
 Et imagines sacras honorandas sanxerunt,
 Riteque anathemate perculerunt impios illius
 [ætatis,

Basilium qui Pisidiæ episcopus erat,
 Theodosium Ephesi, Sisinnium Pergæ,
 Aliosque permultos sacras imagines non hono-
 [rantes.

(1) Ἑξακοσίοις.

MICHAELIS PSELLI

DIALOGUS

DE OPERATIONE DÆMONUM

GAULMINI PRÆFATIO.

Amice lector, Psellum Περὶ ἐνεργείας δαιμόνων, Græce nunquam antea editum, nunc primum tibi
 damus (a); notas præterea quas singulis diebus pro penso operarum scripsimus. In illis quid præstiterim

(a) Parisiis, 1615.